

- Топ-тем:**
- Арешт Єрмака
 - Корупційна мафія Міндича в Енергоатомі
 - Напад Росії на Україну

Пошу...

НОВИНИ КОНФЛІКТИ ПОЗИЦІЯ ДУМКА ПОДІЇ ВІЙНА ВІДЕО БЛОГИ

Головна > Статті > Новини > Корупція > Ярослав Головачов: хто привів Мідаса українського правосуддя в систему?

Ярослав Головачов: хто привів Мідаса українського правосуддя в систему?

Читати на руськом Read in English

Ярослав Головачов: хто привів Мідаса українського правосуддя в систему?

Ярослав Головачов – це історія про те, як людина, що одягнула суддівську мантію, перетворив все, до чого торкається, на особистий актив. Такий собі Мідас українського правосуддя. Історія, з одного боку, типова для України, з іншого – настільки вопіюча, що навіть у суддівському середовищі викликає шок.

Втім, все по черзі. Ярослав Головачов – голова Київського апеляційного суду, чия прізвище частіше фігурує в скандальній хроніці, ніж у підписі під вироками. Скандали, звісно, корупційні. І головний герой цих корупційних скандалів – сам суддя Ярослав Головачов. Ці скандали на слуху – журналісти з задоволенням смакують подробиці. Та і як їх не смакувати? Ми теж не будемо винятком. Але завдання цього матеріалу – не перетирання бруду ні білязні Ярослава Головачова. Наше завдання – поглянути на його персону системно. І не просто системно – а як на гвинтик тієї страшної системи, в яку перетворилася судова влада України. І в якій і заробив свої мільйони суддя Головачов.

І саме тому починати потрібно не з емоцій, а з фактів. Сухих, неприємних і погано пояснених. Перше, що впадає в очі при аналізі фігури Ярослава Головачова – це розрив між офіційною картою і реальністю. Насамперед мова, звісно, йде про вопіючий дисонанс між доходами судді та активами його сім'ї.

Але є ще один дивний момент у біографії Ярослава Головачова – стрімка кар'єра, на яку майже ніхто не звертає уваги. Хоча в очі ця «соціальна катапульта» впадає не менше, ніж мільйони доларів і нерухомість, якою володіє сім'я Головачова. Порівняйте дані про освіту Ярослава Головачова з його кар'єрою.

Освіта
У 1998 році закінчив Київський національний економічний університет і отримав повну вищу освіту за спеціальністю «Управління трудовими ресурсами» та здобув кваліфікацію магістра з менеджменту персоналу.
У 2001 році закінчив Київський національний університет імені Тараса Шевченка і отримав повну вищу освіту за спеціальністю «Правознавство» та здобув кваліфікацію юриста.
У 2013 році закінчив Відокремлений структурний підрозділ інституту інтелектуальної власності Національного університету «Одеська юридична академія» в м. Києві і отримав повну вищу освіту за спеціальністю «Інтелектуальна власність» та здобув кваліфікацію професіонал з інтелектуальної власності.

Перша освіта Ярослава Головачова аж ніяк не профільна – звичайний менеджмент персоналу. Кадровик, одним словом. Одрразу ж після її отримання Головачов іде вчитися вже на юриста. І одночасно працює юрисконсультом у приватному підприємстві. Одне з двох – це або заочне навчання, або працевлаштування – чиста фікція.

Кар'єра
1999-2001 – юрисконсульт ТОВ фірма «Техпром».
2001-2002 – консультант Апеляційного суду міста Києва.
2002-2003 – помічник голови Апеляційного суду міста Києва.
2003-2005 – начальник відділу Апеляційного суду міста Києва.
2005-2009 – суддя Деснянського районного суду міста Києва.
З 2009 року – суддя Апеляційного суду міста Києва. 14.04.2014 – призначений на посаду заступника голови Апеляційного суду міста Києва відповідно до Закону України «Про судоустрій і статус суддів» на підставі протоколу засідання зборів суддів Апеляційного суду міста Києва від 14 квітня 2014 року.
3 лютого 2015 року призначений головою Апеляційного суду Києва.

Одрразу ж після отримання диплома юриста Ярослав Головачов іде в судову систему – він починає працювати в тому самому апеляційному суді Києва, який через деякий час очолить. Звісно, починає він не з крила судді й суддівської мантії – крути не крути, а для того, щоб стати суддею, необхідний стаж у юриспруденції. Осві з починає Головачов з посади консультанта Апеляційного суду Києва. Далі – невеличкий кар'єрний ріст. І після того, як мінімальні вимоги закону були виконані, Ярослав Головачов отримує офіційний статус судді.

Правда, в іншому суді – Деснянському районному міста Києва. Але його кар'єра там була недовгою – незабаром Ярослав Головачов повертається в «рідну гавань» - Апеляційний суд столиці. І через короткий час його очолює. А станом на нинішній момент він уже четвертий раз поспіль обирається головою Апеляційного суду Києва, що прямо заборонено законом.

Останній із двох можливих термінів перебування на посаді голови Апеляційного суду для Ярослава Головачова закінчиться ще у 2021 році. Однак пошити свій пост чоловік навіть не збирався. 6 вересня 2024 року в Головачова завершився третій термін, уже не передбачений законом. Зараз триває четвертий термін. З можливих двох...
--

На цьому тлі бліднуть усі дані про матеріальний стан суддівської сім'ї. Бо голова Апеляційного суду міста Києва Ярослав В'ячеславович Головачов прямо порушує чинне законодавство, незаконно очолюючи його вже четвертий раз поспіль. Напевно, заочником закон не писаний.

Ярослав Головачов не став частиною системи у 2015 році. Він увійшов у неї ще на початку 2000-х – в той період, коли суддів не просто призначали, а включали в мережі впливу. Його шлях до суддівського крила – це типовий приклад механізму входу в систему, через який проходили багато суддів цього покоління, включно з Ярославом Головачовим.

Це важливий період. Бо тоді судова система України формувалася за зовсім іншими правилами. Ключову роль відігравала Вища рада юстиції України, остаточно призначення затверджував президент України, але при цьому величезну роль відігравали рекомендації та неформальні зв'язки. Без підтримки діючих суддів чи голів судів пройти було практично неможливо.

Далі йшло політико-адміністративне узгодження на рівні адміністрації президента та регіональних еліт. Тобто вхід у корпорацію суддів уже тоді означав не просто професійний відбір, а включення в систему. Хто ж включив Головачова в систему? Хто був той перший чоловік, хто привів невідомого юрисконсульта приватної фірми та менеджера за освітою в закриту суддівську корпорацію?

Згадаймо – Ярослав Головачов з'являється в Київському апеляційному суді у 2001 році. І ось це дуже цікаво. Бо і сам суд створений у тому ж 2001 році. До речі, до історії часу докопатися було дуже складно – хто не вірить, спробуйте самі. За давністю часу та ненадійністю джерел деякі факти встановити не вдалося. Але зате можна абсолютно точно назвати людину, яка привела Ярослава Головачова в судову систему. Це – Григорій Іванович Зубець, який був першим головою Апеляційного суду міста Києва. А свій статус цей суд отримав у тому ж 2001 році, коли Київський міський суд був реформований в апеляційний.

Згідно з Законом України «Про внесення змін до Закону України «Про судоустрій України» від 21 червня 2001 року Київський міський суд набув статусу апеляційного суду.
11 жовтня 2001 року за наказом голови суду Григорія Івановича Зубця Київський міський суд отримав назву Апеляційний суд міста Києва.

Однією з ключових фігур суддівської системи того часу і був **Григорій Зубець**. У 1984 році він головував на процесі проти українського дисидента Валерія Марченка. Попри тяжкий стан здоров'я підсудного, суд виніс вирок – 10 років таборів особливого режиму і 5 років заслання. Марченко тоді прямо сказав: «Я цього не переживу». Так і сталося – він помер в ув'язненні.

Це був не просто вирок. Це була система, в якій суд оформляв рішення, прийняті поза судом. Але ключове те, що сталося потім. Після розпаду СРСР Зубець не тільки не поніс відповідальності. Він очолив Київський міський суд, а потім – Апеляційний суд Києва. Ту саму інституцію, в яку через кілька років очолить Ярослав Головачов.

Саме тут з'являється лінія приємності. Слід відзначити, що син Григорія Зубця, Юрій Зубець, теж відзначився в скандалах. Він – один з так званих «суддів Майдану», відзначився винесенням сфальсифікованого постановлення про штраф. Згодом це постановлення було скасовано, але Юрій Зубець не постраждав. Він продовжив працювати в Подільському районі столиці, куди був призначений у 2005 році. А у 2013-му намагався перевестися в Київський обласний апеляційний, але Вища кваліфікаційна комісія це бажання не підтримала.

У зв'язку з Ярославом Головачовим можна сміливо стверджувати, що саме Григорій Зубець і був його хрещеним батьком у судовій системі. Також слід помітити, що суддівська династія Зубців також потрапляла в корупційні скандала і має такі ж нічим не пояснені активи, як і сам Головачов.

Повертаючись до кар'єри Ярослава Головачова, необхідно відзначити ще одну людину, яка явно була до неї причетна. Це – наступник Григорія Зубця на посаді голови Апеляційного суду Києва Антон Чернушенко, який очолив суд у 2003 році. А Ярослав Головачов отримав підвищення – став начальником відділу в цьому ж суді.

Антон Чернушенко – персонаж куди цікавіше скромняги Григорія Зубця, яким своїм вироком фактично вбив Валерія Марченка. Очолював Чернушенко Апеляційний суд Києва до 2015 року, тобто до моменту, коли Ярослав Головачов змінив його на цій посаді. Але така рокировка була вимушеною – після того, як у Чернушенка були проведени обшуки в кабінеті, він утік і був навіть оголошений у міжнародний розшук.

Однак усе в загальному підсумку для судді Антона Чернушенка закінчилося благополучно – після зміни влади в країні кримінальну справу щодо нього було закрито, він не тільки пішов на заслужену пенсію, але ще й відсудив невеличку компенсацію за «незаконне переслідування».

За вироком Вищого апеляційного суду Чернушенко, як голова Апеляційного суду, давав указаним колегам, які рішення необхідно ухвалювати, та незаконно втручався в розслідування справ у суді. Під час обшуку в нього знайшли понад 6 тисяч доларів США готівкою, також на нього 14 тисяч польового і клевети від «Інформар», зареєстрованого на бізнесних родичів – Сан Антона Чернушенка. Замовчуванням заперечував.
Того ж року Верховна Рада України дає судді на арешт судді та припинення до відповідальності. Вітче Чернушенко перестав з'являтися на роботі, а Генпрокуратура отримала його в розшуку, але місця перебування довший час не розкриваючись.
Як раніше писали журналісти «Співпраця.info», кримінальне провадження за понад три роки так і не передали до суду. А Вища рада правосуддя звільнила Чернушенка лише у 2018 році, основною причиною вони назвали тривалість процесу роботи суддів. У 2021 році кримінальну провадження проти Антона Чернушенка офіційно повністю закрито через відсутність достатніх доказів та неможливість їх отримати. Крім того, Генеральний суд зобов'язав виплатити Чернушенку вибух 15 млн грн моральної шкоди. Чернушенко юридично змог повернутися до України.

Характерно, що і сім'я Антона Чернушенка теж засвітилася в скандалах з непропорційними активами. Але це інша тема, хоча з Ярославом Головачовим теж є перетин – невістка Антона Чернушенка, Ольга Кошева, була суддею Деснянського районного суду столиці. Того самого, де починав свою суддівську кар'єру Ярослав Головачов. Так випадково співпало. Бувають же в житті співпадіння?

Попри те, що Антон Чернушенко вже понад 3 роки перебуває за межами України, а посади судді його звільнили лише в травні 2018 року. Діляка екс-голови Апеляційного суду Києва Єлизавети працює суддею в Чернівецькій області, ніяк вона у відпустку по догляду за дитиною.
Коллежні невістка, суддя Деснянського суду столиці Ольга Кошева торік проходила перерахунок. У червні Вищої кваліфікаційної комісії виникли питання, зокрема, щодо її освіти й подвійного статусу: у власності судді та її чоловіка є нерухомість на площі 140 квадратних метрів і земельної частки на майже 500 квадратів. Ольга Кошева професійна, що інформувати отримала в подарунок від батька та колишнього колеги. Як згодом вона надіяла працювати суддею, колись ніхто не вірив.

Думається, що до становлення Ярослава Головачова як судді та входження його в закриту суддівську корпорацію були причетні й інші люди. Але навіть поверховий аналіз біографії двох людей, які зіграли ключову роль у кар'єрі Ярослава Головачова – Григорія Зубця та Антона Чернушенка – дає відповідь, чому їх «хрещеники» очікувано опинилися фігурантом одного з найгучніших корупційних скандалів у суддівському середовищі.

Бажаних вивчати матеріальний стан голови Київського апеляційного суду Ярослава Головачова відправляємо сюди й сюди, але коротко нагадаємо, у чому суть розслідувань щодо його персон. За даними hromadske сім'я судді користується елітною нерухомістю на суму близько трьох мільйонів доларів, оформленою не на нього, а на родичів.

Серед активів будинок під Києвом (~\$700 тис.); квартири в преміум ЖК («Новопечерський Липки», «Central Park», «Французький квартал»); додаткові квартири, «подаровані» родичами; вілла на Кіпрі вартістю 4 мільйони євро і багато іншого.

При цьому офіційні доходи сім'ї Ярослава Головачова становлять близько шести мільйонів гривень (в рік, включно із зарплатою та заощадженнями. Що на тлі наявних активів і не так тільки те, що вдалося виявити), явно не пояснює їх походження. Висновок простий – економічно пояснити походження такого рівня майна неможливо. Звідки все це у голови Апеляційного суду Києва Ярослава Головачова – теж здогадатися неважко.

Як і у тих, хто привів його в закриту суддівську корпорацію. Яку потрібно називати тим словом, яке найкраще визначає її суть – мафія. Мафія людей у суддівських мантіях, які перетворили свій статус на мільйони доларів і величезні активи.

Теги: Головачов Ярослав Головачов Ярослав Вячеславович Головачов Ярослав Головачов Ярослав Вячеславович судді кваліфікаційна комісія виникли питання, зокрема, щодо її освіти й подвійного статусу: у власності судді та її чоловіка є нерухомість на площі 140 квадратних метрів і земельної частки на майже 500 квадратів.
Зубця Григорій Марченко Валерій Марченко Валерія Зубець Юрій Чернушенко Антон Кошева Ольга Декларація

Автор статті:
Максим Прохоренко
Всі статті автора

17 квітня 2026 р., 15:54 Переглядів: 5137

Коментарі: 2

Роздрукувати Надіслати товаришу

Коментарі:
comments powered by Disqus

Голова	Конфлікти	Позиція	Думка	Події	Війна
Про нас	Рейдерство	Політика	Комментарі	Відео	Блоги
Статті	Корупція	Корпоративні	Різке		
Архів	Економіка	Корупційні			
Злочини	Новини світу	Кримінал			
Контакти					

2013-2026 © АНТИКОР – національний антикорупційний портал

Використання матеріалів сайту дозволено лише за наявності активного гіперпосилання на джерело. Усі права захищені. Зображення, фотографії та відомості матеріалів належать їх авторам.

Реклама на сайті • Наші партнери

Політика конфіденційності

Facebook RSS-підписка
Twitter Email-розсилка
YouTube Мобільна версія